

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Угоднікова О. І.

Механізми державного регулювання недержавної освіти при підготовці фахівців у галузі туризму та готельно-ресторанного господарства 114

Колтаков В. М., Колесник Л. О.

Відсутність стратегії модернізації недержавної освіти України як проблема..... 116

Пальм Н. Д.

Стан та розвиток недержавної вищої освіти в Україні..... 119

Шантырь Е. Е., Кривонос А. А.

Актуальные социально-психологические аспекты негосударственного образования в Украине..... 121

Лісовська Ю. П.

Законодавче забезпечення сучасної геодинаміки в інноваційному кіберпросторі: системний метод аерокосмічного моніторингу 125

Веклич В. О.

Зміна концепції вищих навчальних закладів України приватної форми власності за сучасних умов 128

Кузнецова Ю. В.

Інноваційна діяльність недержавних закладів вищої освіти як фактор забезпечення високої якості підготовки фахівців 131

Яровой Т. С.

Реалізація інтересів недержавних закладів вищої освіти України: цивілізоване лобіювання як єдина альтернатива корупції..... 134

Найдьонов І. М.

Місце і роль недержавних ВНЗ у наданні освітніх послуг 136

Morales G. P.

Educational non-governmental sector: a cross-sectional study of the educational system of minority leagues Ukraine and Ecuador: politicals, laws and organizational principles of operating management 139

Коцюк В. Д., Коцюк Н. В.

Співвідношення державних та недержавних закладів вищої освіти в країнах Європи..... 143

Remache A. P., Celi S. F.

El uso de internet para la gestión universitaria 146

Jurado Pruna F. X.

Las microempresas y su relación con las tecnologías de Información 149

Carrera J. F.

Globalization, culture and changes in higher education Institutions 154

Monteros E. R.

El papel de la enseñanza artística (música) en el diseño curricular en la enseñanza de nivel básico y medio en países con sociedades de conocimiento emergentes 159

Головач Н. В.

Організація профорієнтаційних послуг у недержавних закладах вищої освіти 163

В. Д. КОЦЮК

*канд іст. наук, декан гуманіт.-екон. ф-ту, Хмельницький інститут
імені Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України МАУП*

Н. В. КОЦЮК

викладач, ХЕПК МАУП

СПІВВІДНОШЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ТА НЕДЕРЖАВНИХ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ

Глобалізація являє собою безперервний процес адаптації і стандартизації всіх аспектів суспільного життя. Сучасна вища освіта, будучи одним з найважливіших факторів, що визначають хід цього процесу, стає також і рушійною силою реформ у світі.

Сьогодні в освітньому просторі розвинених країн склалися і діють, головним чином, європейська і американська системи освіти. У першій, званій ще державно-центричній, переважають державні навчальні заклади. У країнах Західної Європи 95 % студентів навчаються в державних вищих навчальних закладах.

У другій структурі, так званій американській моделі, превалюють в основному приватні вузи, життєдіяльність яких, як державних, визначаються факторами, правилами та історією, що йде в глибину століть.

Система вищої освіти у Великобританії бере свій початок в XII ст., коли були засновані Оксфордський і Кембриджський університети. Навчання в Англії проходить за Національним навчальним планом, прийнятим в Англії, Ірландії та Уельсі. Система освіти в Шотландії відрізняється від прийнятої на більшій частині території Великобританії, наприклад бакалаврат (перша ступінь вищої освіти) триває чотири роки, а не три [2, 45–46].

Основними джерелами фінансування вищої освіти у Великобританії є:

- гранти центрального уряду, що виплачуються через три ради з вищої освіти в Англії, Шотландії і Уельсі і через департамент освіти Північної Ірландії; внески, які виплачуються місцевим органам управління освітою, для покриття витрат, пов'язаних з навчанням;
- гранти науково-дослідних проектів і підтримки постдипломного навчання;
- приватні джерела, такі як пожертвування, промисловість, що фінансує спеціфічні науково-дослідні гранти [3].

У Німеччині налічується понад 300 вузів. Майже всі вони державні і фінансуються державою на федеральному, регіональному (землі) і місцевому (муніципалітети) рівнях.

Німецька система державної освіти включає в себе вузи різних типів: університети, Школи мистецтв, вищі медичні та педагогічні навчальні заклади.

Однак система вищої освіти в Німеччині також доповнено приватними або церковними університетами, юридично визнаними не тільки в Німеччині, але і в інших країнах. Приватні навчальні заклади повинні дотримуватися певних умов. Якщо їх визнають на національному рівні, вони знаходяться в рівному становищі з державними університетами щодо прав та обов'язків, а також присвоєння університетських кваліфікацій. Тому всі правила, які діють щодо державних університетів, застосовні до приватних [2, 220].

У Франції відповідальність за вищу освіту, особливо в тому, що стосується гарантії якості навчальних курсів і привласнюються ступенів, лежить на державі. У Франції з 540 вузів 160 (30 %) є приватними. Вони характеризуються, як правило, невеликою кількістю учнів в них студентів (100–200 чоловік). Приватна вища освіта є незалежною у Франції. Це означає, що будь-який приватний навчальний заклад може бути сформоване без попереднього дозволу, однак будь-приватний навчальний заклад, який прагне до визнання своєї якості, має бути готовим до того, що якість його діяльності та надається навчання буде оцінюватися за системою критеріїв, що встановлюються державою [5, 55].

Приватна вища освіта у Франції є вільною. Це означає, що можливе створення будь-якого приватного навчального закладу без попереднього ліцензування, проте такий заклад має отримати свідоцтво про якість наданої освіти, має бути готове до оцінки якості своєї роботи і наданих послуг у порядку, встановленому державою. Необхідно відзначити, що відзначається ідентичність даної процедури, як і в Німеччині.

У Франції приватну вищу освіту представлено здебільшого навчальними закладами, що дають релігійну та бізнес-освіту. Державний сектор сильно централізованої системи освіти був створений таким чином, щоб задовольнити всі потреби населення в освітніх послугах, а оскільки Франція є світською державою, то релігійна освіта не може здійснюватися в державних вузах [6, 213].

Все більше молодих людей у світі прагнуть отримати освіту за кордоном, і Чехія — одна з кращих країн для досягнення цієї мети. Для цього тут створені всі умови: навчання в державних ЗВО для іноземних громадян є безкоштовним за умови навчання чеською мовою. Якщо студенти навчаються іноземною мовою (як правило, англійською), то навчання платне — приблизно від 3 000 до 5 000 доларів в рік, залежно від престижності обраного ЗВО та спеціальності; вища освіта, отримана в Чехії, відповідає стандартам, прийнятим в країнах Європейського союзу, а дипломи чеських ЗВО дійсні у всіх країнах світу [4].

Також, існує мережа приватних ЗВО, в основному, що дають освіту в сфері бізнесу, економіки, банківської справи, підприємництва та туристичного бізнесу. Незважаючи на те, що навчання в них платне (від 1 500 до 2 500 євро в рік з можливістю оплати по семестрах), вони користуються великою популярністю. Однією з частин навчання в них є обов'язкова піврічна практика, завдяки чому випускники приватних ЗВО добре підготовлені до трудової діяльності. Це приваблює багато фірм (шанси на працевлаштування зростають).

Як серед приватних, так і серед державних ЗВО трапляються “білі ворони” — ЗВО, в які поступати не варто, якщо ви хочете отримати по-справжньому якісну освіту. Краще вибирати ЗВО, який пройшов спеціальну систему перевірки і має хороший рейтинг [3].

Порівняльно-педагогічний аналіз освітніх систем різних країн дозволяє зробити наступні висновки.

По-перше, основою освітньої діяльності в розвинених країнах завжди був і залишається державний сектор. Наповнюваність приватних вузів значно менше в порівнянні з державними. Панування державного сектора в освітніх системах розвинених країн — це об'єктивний фактор, який виникає із внутрішньої єдності освітнього процесу, спадкоємності різних ступенів, що вимагають єдиної стратегії, вироблення якої безперервно й інтенсивно ведуть у всіх країнах протягом останніх десятиліть.

По-друге, результати аналізу показують, що країни, які мають високий відсоток недержавних вищих навчальних закладів, досягають таких же стандартів якості навчання, як і країни, у яких склалися переважно державні сектори освіти.

По-третє, позитивні результати освіти зазвичай пов'язані з факторами організаційного плану і діяльністю приватних освітніх установ.

По-четверте, необхідні тісні контакти і взаємна співпраця між державним і приватним секторами вищої освіти на базі кооперації, обмінів через громадські організації, фонди, науково-методичні центри і ін.

Джерела

1. Абашкіна Н. В. Розвиток професійної освіти в Німеччині (кінець XIX–XXст.): дис. ... доктора пед. наук : 13.00.04 / Абашкіна Неллі Володимирівна. — К., 1998. — 375 с.
2. Авшенюк Н. М. Стандартизація професійної підготовки вчителів у Англії й Уельсі (кінець XX-початок XXI ст.): дис. ... кандидата пед. наук : 13.00.04 / Авшенюк Наталія Миколаївна. — К., 2005. — 166 с.
3. Балабанов К. В. Основні тенденції розвитку освіти і науки в Європейському Союзі [Електронний ресурс] / Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/Portal/soc_gum/Prvs/2009_3/1047.pdf. — Назва з екрану.
4. Бондарчук Н. О. Державна освітня політика Чехії періоду суспільних змін: стан, тенденції, проблеми [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.academy.gov.ua/ej5/txts/07bnostp.htm>. — Назва з екрану.
5. Бочарова О. А. Модернізація вищої школи у сучасній Франції : дис. ... кандидата пед. наук: 13.00.01 / Бочарова Олена Анатоліївна. — Горлівка, 2006. — 176 с.
6. Освітні системи країн Європейського Союзу: загальна характеристика : навчальний посібник / С. О. Сисоєва, Т.Є. Кристопчук; Київський університет імені Бориса Грінченка. — Рівне : Овід, 2012. — 352 с.